

figtsmæssig og af Vigtighed for vort Forsvarsvæsen. Jeg kan kun sjonne i saa Henseende, men jeg troer efter de Udtalelser, som faldt i Udvalget fra Ministeren, at det vilde være hensigtsmæssigt at have en Dampkanonbaad, som dog maaskee bør have en anden Construction end den foreslaaede. Grunden, hvorfor jeg har stillet Forslaget, er den, at det af alle Medlemmer her i Salen, og tildeels ogsaa af Ministeren, er blevet fremhævet, at for at holde Bærftet i den tilbørlige Gang burde der være flere Skibe og navnlig altid tre under Bygning paa eengang. Man vil finde, naar man esterser Statsrevisionens Betænkning Pag. 125, at det ingenlunde er nødvendigt, at saadanne tre Skibe alle ere af store Dimensioner. I den Skrivelse, som Ministeren har tilstillet Statsrevisionen netop om dette Punkt, hedder det i Slutningen: „Statsrevisionen har stærkt fremhævet. . . at der under Rigsraadets Forhandlinger blev fra Ministeriets Side lagt Bægt paa, at der samtidig paa Bærftet maatte findes mere end eet Skib under Bygning ad Gangen.“ Dertil svarede Ministeren: „Herved maa bemærkes, at sidstnævnte Diemed i det Mindste foreløbig maa ansees fyldbestgjort for Arbejdsdriftens Vedkommende paa Bærftet derved, at et nyt Jern-Stryksskib var sat i Bygning.“ Det viser altsaa, at naar der er to Skibe, der ere større, saa vil et tredie Skib, der er mindre, være nok til at gjøre Fyldest for at holde Bærftet igang, og jeg troer, at hvad vi naturlig maae søge hen til at naae paa Bærftet, det er netop disse mindre Arbejder, som man i nogenlunde rimelig Tid kan faae færdige, og derfor troer jeg ogsaa, at det er hensigtsmæssigt, at der bliver bygget et saadant tredie Skib, og at Ministeren faaer det nævnte Alternativ. Det er selvfølgelig Ministeren, der kommer til at bearbejde Planen og see paa den, om den er hensigtsmæssig. At der altsaa gives Ministeren Bevilling til Noget, som han kan faae færdig i rimelig Tid, anseer jeg for langt mere heldigt end at begynde paa et saadant større Skib, som 7 Medlemmer have foreslaaet at bygge som Nr. 3. Jeg hører principalt til det Mindretal paa 7 Medlemmer, der foreslaaer kun at gjøre det færdigt, som nu foreligger, og ikke begynde paa noget

tredie Skib; men det Punkt, hvorfor jeg egentlig har taget Ordet, og som er mig af større Vigtighed, er allerede berørt i Betænkningen og omtalt af den ærede Ordfører; men jeg vil dog ikke sige, at han skarpt har opfattet, hvilke Anskuelser de forskjellige Mindretal have. Man mener jo vistnok, at Forslag om et saa stort Foretagende, som det at bygge et stort Panterskib baade er i finantsiel og øvrige Henseender, helst bør komme fra Regjeringens Side; men man har ingenlunde meent, at det alene kan komme fra Regjeringens Side. Det gjælder ikke her ene at sige det, fordi det bevirker en stor Udgift; men Sagen er overhovedet af saa stor Betydning, at naar en eventuel Minister, et eventuelt Ministerium i Diebliffet ikke har det Blik for Sagen, som Thinget har til en given Tid, saa vil Thinget ingenlunde saaledes kunne troste sig med, at det burde Ministeren have foreslaaet, og da nu Ministeren intet Forslag har gjort, saa har Thinget gjort Ret i at have tiet stille. Der kan være Foranstaltninger af den Betydning, at det absolut er af megen Vigtighed, at de frembringes ved privat Forslag, enten fra Udvalgets eller fra et enkelt Medlems Side. Man vil see Sp. 175—76 i Udvalgsbetænkningen, at de forskjellige Medlemmer af de forskjellige Standpunkter der have sagt, at vi i alt Fald ved Sagens 2den Behandling ville indskrænke os til at fraraade Thinget at give sit Samtykke til herhjemme at begynde Bygningen af noget stort Panterskib. — Der er Udgifter, som virkelig kunde være besparende, om de end i Diebliffet fremtræde som noget større, og som tillige hænge nøie sammen med Landets Velværd og den Opgave, som stilles med Hensyn til Landets Forsvar, at man paa ingen Maade maa fremmes tilbage for at bevilge saadanne Beløb som det, hvorefter der her er Tale, Saavel Folkethinget som Landstinget have fastslaaet det som Landets Opgave at være beredt paa et Forsvar, der er saa godt, som det overhovedet er os muligt at præstere det, og at vi derfor skulle bringe de Offre, som vi finde nødvendige for vor Bedblikken i Nationernes Række og for at hævde vor Stilling. Dette er udtalt mange Gange og navnlig saa varmt og smukt af den ærede Ordfører, da